

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αἰτηνομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (συνέχεια), μετάφρασις
I. I. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
ΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρασις Δμλ. — ΛΕΥΚΗ
ΛΟΡΖΥ, διήγημα Αἰμ. Σουβέστρ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτικά :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐβύθισε τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ βαθύτερον (Σελ. 84).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ἐξάπαντος ὁ Λεώνης θὰ ἦτο κάπως ἀνήσυχος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀλλ' ὅμως ἠπόρησα διὰ τὴν ἀταραξίαν καὶ γαλήνην του. Ὁμίλει περὶ ἐμοῦ εἰς τὴν ἐρωμένην του, ὡς νὰ μὴν εἶχεν αὐτὴ οὐδ'

ἐλαχίστην ὑποψίαν περὶ τῆς πανουργίας του, καὶ ἐνώπιόν μου τὴν ἐξέφραζε τὴν ἀγάπην του ὡς νὰ ἦτο ἀδύνατον ἐγὼ νὰ πειραχθῶ ἢ νὰ αἰσθανθῶ τινα θλίψιν ἐκ τούτου. Ἡ πριγκήπισσα ἐφαίνετο ἐκ διαλειμμάτων ὅτι δὲν ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένη περὶ τῆς ἀδελφότητός μου μετὰ τὸν Λεώνην, καὶ εἶδα ἀπὸ τὰ βλέμματα καὶ τοὺς λόγους τῆς ὅτι μ' ἐσπούδαζεν, ὅπως ἀποβάλλῃ τὰς ὑποψίας τῆς ἢ ὅπως τὰς πιστεύσῃ ὡς βασιμούς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πράξις μου ἢ φυσικὴ ἀπεμάκρυνε πᾶν εἶδος μίσους, τὰ-

χιστα τὴν ἐνέπνευσα ἐμπιστοσύνην, καὶ καθὼ ζηλότυπος αὐτὴ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ἔκρινεν ὅτι ἀδύνατον ἦτο εἰς ἄλλην γυναῖκα νὰ στέρξῃ εἰς τοιαύτην ὑπόκρισιν. Ὑπάρχουν ραδιοῦργοι γυναῖκες ἰκαναὶ πρὸς τούτο, ἀλλ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου καὶ ἡ φυσιογνωμία μου ἀπέτρεχον τοῦ νὰ με παραστήσωσιν ὡς μίαν ἐξ αὐτῶν. Ἡ πριγκήπισσα συνέλαβε πρὸς ἐμὲ ἄκραν συμπάθειαν. Πλέον δὲν ἤθελε νὰ ἐξέλθω τοῦ κοιτῶνός της, με κατεθώπευε ἀδιάκοπα, μ' εἶδιδε δῶρα· τόσον, ὥστε ἡ ἐλευ-

θεριότης της κατήντα ὡς ἐξουτελιστικὴ πρὸς ἐμέ. Μὲ ἤρχετο νὰ μὴ τὰ δέχωμαι εἰς τὸ ἐξῆς· ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον μήποτε δυσκαρστήσω τὸν Λεῶνην, ὑπέμενα καὶ αὐτὸ τὸ τραῦμα τῆς φιλοτιμίας μου. Τὸ ὑπέφερα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καὶ οἱ ἀγῶνες τοὺς ὁποίους κατέβαλα ὅπως κάμψω εἰς τοῦτο τὴν ὑπερηφάνειάν μου, εἶναι τι ἀνήκουστον. Ἀλλ' ὅμως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατηνύσθησαν αὐταὶ μου αἱ ἀντιλήψεις, καὶ ἡ διάθεσις τοῦ πνεύματός μου ἀπέβη ἀνεκτὴ. Ὁ Λεῶνης μ' ἐξέφραζεν ἐν τῷ κρυπτῷ διάπυρον εὐγνωμοσύνην καὶ ἀγάπην ἀπεριόριστον, ἡ δὲ πριγκήπισσα καὶ μ' ὄλας τὰς φαντασιοπληξίας της, καὶ τὰς ἀδημονίας καὶ θλίψεις τῶν ὁποίων μ' ἐγένετο πρόξενος ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρωσ της, κατέστη εἰς ἐμέ εὐάρεστος καὶ σχεδὸν προσφιλές. Εἶχε τὴν καρδίαν διακαῆ μᾶλλον ἢ τρυφεράν, τὸν δὲ χαρακτῆρα μᾶλλον ἄστυον ἢ ἐλευθέριον· ἀλλὰ κατὰ τοὺς τρόπους διέπρεπε μάλιστα· ἡ χάρις των εἶχεν ἀκαταμάχτητον ἑλευθερικόν. Ἐν μέσῳ τοῦ ὀδυνηροῦ νοσηματός της ἐσπινθήριζεν ἡ εὐφυία εἰς τοὺς λόγους της. Οἱ χαριεντισμοὶ της, ἡ ἐκλογή τῶν εὐστόχων καὶ ὁμοῦ κολακευτικῶν λέξεων δι' ὧν μὲ πῦχαισται διὰ τὰς περιποιήσεις μου ἢ μὲ παρεκκάλει νὰ λησμονῶ τοὺς θυμούς της, αἱ μικραὶ κολακεῖαι της, ἡ λεπτογνωμία καὶ ἡ φιλαρέσκεια ἧτις τὴν συνώδευσε καὶ ἕως εἰς τὸν τάφον, τὰ πάντα ἐκείνης τῆς γυναικὸς εἶχόν τι πρωτότυπον, εὐγενές καὶ χάριεν, διὸ καὶ τὴν ἐθαύμαζα, καθ' ὅσον μάλιστα ἕως τότε ποτὲ δὲν εἶχα ἰδῆ ἐκ τοῦ πλησίον ἄλλην τινὰ τοῦ βαθμοῦ της γυναικῆ, οὔτε ἡμην συνειθισμένη εἰς τὸ μέγα θέλητρον τὸ ὁποῖον ἀποκτάται ἐκ τῆς ἕξεως τοῦ καλοῦ κόσμου. Κατεῖχε τὸ προτέρημα τοῦτο εἰς τόσῃ ἐντέλειαν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῶ, καὶ ὑπεχώρησα εἰς τὴν κυριότητά της. Μὲ τὸν Λεῶνην ἦτο τόσον ἐρασμία καὶ εἰς λόγους πανούργους τεχνήτρια, ὥστε ἐβλεπα πόθεν αὐτὸς τὴν ἤρασθη, τὸ θεώρησα ὡς οὐδῶλος παραδόξον, καὶ ἐπὶ τέλους συνειθισα νὰ τοὺς βλέπω ἀντασπαζομένους καὶ ν' ἀκούω χωρὶς ἀδημονίαν τὰς ἀνιαρὰς ἐρωτολογίας των. Ἀληθῶς, ἐνίοτε εἶχαν καὶ οἱ δύο τόσῃ χάριν καὶ τόσῃ εὐφυίαν, ὥστε ἐτερπόμεν ἑνῷ τοὺς ἤκουα, εὗρισκε δὲ τρόπον ὁ Λεῶνης ν' ἀπευθύνῃ τότε καὶ πρὸς ἐμέ φράσεις τινὰς τόσον λεπτάς, ὥστε ἀκόμη ἡσθάνομην εὐδαιμονίαν ἐντὸς τοῦ μισαροῦ ἐξουτελισμοῦ μου. Τὸ μῖσος τὸ κατ' ἀρχὰς διαδηλωθὲν πρὸς ἐμέ ἀπὸ μέρους τῶν θεραπόντων τῆς πριγκήπισσης κατηνύσθη ταχέως, χάρις εἰς τὴν φροντίδα μου ν' ἀφίνω εἰς αὐτοὺς ὅσα μικρὰ δῶρα ἐλάμβανα πρὸς τῆς δεσποινίης των· εἶτι δὲ καὶ τῶν ἀνεψιῶν καὶ ἐξαδέλφων της ἀπέκτησα τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην. Μία χαριεστατὴ μικρὰ ἀνεψιᾶ της, τὴν ὁποίαν κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ ἰδῆ, εἰσήχθη διὰ τῶν προσπαθειῶν μου πλησίον της καὶ τὴν ἤρесе καθ' ὑπερβολὴν τότε τὴν παρεκάλεσα ὅπως ἐπιτρέψῃ νὰ χαρίσω εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν κόρην ἐν εὐμορφον κόσμημα, τὸ ὁποῖον μὲ εἶχε βιά-

σει νὰ δεχθῶ κατ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, αὐτὴ δὲ ἡ ἐλευθεριότης μου τὴν παρεκίνησε νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόρην καὶ ἄλλο δῶρον πολὺ πλέον βαρύτερον. Ὁ Λεῶνης ὅστις μ' ὄλην του τὴν ἀπληστίαν εἰς χρήματα, καὶ δῶρα ἀπέειχε τοῦ νὰ ἦναι μικροπρεπής, καὶ αὐτὸς εἶδε μετὰ χαρᾶς τὸ βοήθημα τὸ ὁποῖον ἀπενεμήθη εἰς τὴν πτωχὴν καὶ ὀρφανὴν κόρην, καὶ οἱ ἄλλοι δὲ συγγενεῖς ἤρχησαν νὰ πιστεύουν ὅτι οὐδένα φόβον εἶχαν ἐξ ἡμῶν, καὶ ὅτι ἡ φιλία μας πρὸς τὴν πριγκήπισσαν ἦτο ἀφιλοκερδής, εὐγενὴς φιλία. Ἐπαυσε λοιπὸν πᾶσα ἀπόπειρα συκοφαντίας κατ' ἐμοῦ, καὶ δύο ὄλου; μῆνας ἐξήσαμεν βίον εἰρηνικώτατον. Ἐθαύμαζα βλέπουσα ὅτι ἡμην σχεδὸν εὐδαίμων.

Κ'

Ἡ μόνη σπουδαία ἀνησυχία μου προήρχετο ἐκ τῆς ἀπαύστου περὶ ἡμᾶς παρουσίας τοῦ μαρκησίου. . . Εἰσήχθη, οὐκ οἶδα ἐπὶ τίνι τίτῳ, πλησίον τῆς πριγκήπισσης καὶ τῆς διεσκέδαζε τὰς ὥρας διὰ τῆς καυστικῆς καὶ φιλοκατηγόρου ἀδολοσχίας του. Ἀκολούθως παρελάμβανε τὸν Λεῶνην εἰς τὰ ἄλλα δῶματα καὶ εἶχε μακρὰς μετ' αὐτοῦ συνομιλίας, μετὰ τὰς ὁποίας ὁ Λεῶνης ἐξήρχετο πάντοτε συθρωπός.

— Μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι τὸν Λωρένσον, μ' ἔλεγε πολλάκις· εἶναι ὁ χειρίστος τῶν κατεργαρηδῶν ὅσους ἐγνώρισα ποτέ· εἶναι ἰκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ.

Τότε τὸν παρεκίνουν νὰ κόψῃ πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ μὲ ἀπεκρίνετο:

— Τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον, Ἰουλίττα· σὺ δὲν εἰζεύρεις ὅτι, ὅταν δύο ἀχρεῖα ὑποκείμενα συνῆραξαν εἰς κακουργίαν τινὰ, δὲν ἔρχονται πλέον τὸ παράπαν εἰς ἔριδα, εἰμὴ ὅπως στείλῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν λαιμητόμον.

Οἱ ἀπαίσιοι αὐτοὶ λόγοι τόσον ἀλλοκότως ἀντήχουν εἰς τὸ ὄρατον ἐκεῖνο παλατί, ἐν μέσῳ τοῦ εἰρηνικοῦ βίου τὸν ὁποῖον διήγαμεν, καὶ εἰς τὰ ὄρατα σχεδὸν ἐκείνης τῆς πριγκήπισσης, τῆς τόσον χαριέσσης καὶ τόσον εὐπίστου, ὥστε διεπέρα τὰς φλέβας μου ῥίγος ὅταν τοὺς ἤκουα.

Ἐν τούτοις οἱ πόνοι τῆς ἀσθενούς μας ἤξανα ἀπ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ τάχιστα ἤλθεν ἡ στιγμή νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν ἀναπόφευκτον θάνατον. Τὴν εἶδαμεν νὰ σβύνηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἔχασε τὴν ἀγχινοίαν της, τοὺς ἀστεῖσμούς καὶ τοὺς ἐρασμίους λόγους της.

— Πόσον λυπούμαι, ἔλεγεν εἰς τὸν Λεῶνην, ὅτι ἡ Ἰουλίττα εἶναι ἀδελφὴ σου! Τώρα ὅτε ἐγὼ ἀναχωρῶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἀναγκη νὰ σὲ παραιτήσω. Δὲν εἶπα μὲν ν' ἀπαιτήσω οὔτε νὰ ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃς εἰς ἐμέ καὶ μετὰ θάνατόν μου πιστός. Δυστυχῶς, θὰ κάμῃς ἀνοησίας, θὰ πέσῃς εἰς κῆμιν γυναικῆ ἀναξίαν σου. Δὲν εἶδα εἰς τὸν κόσμον ἄλλην γυναικῆ ἀξίαν σου παρὰ τὴν ἀδελφὴν σου· εἶναι ἕνας ἄγγελος, καὶ μόνος σὺ εἶσαι ὡταύτως ἀναξίος αὐτῆς.

Δὲν ἐδυνάμην ν' ἀνθέξω εἰς τὰς εὐμενεῖς

αὐτὰς ἐκφράσεις της, καὶ καθόσον ὁ θάνατος ἀπέσπα ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν γυναικῆ ἢ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη μου καθίστατο θερμότερα. Δὲν ἤθελα νὰ πιστεύσω ὡς πρᾶγμα δυνατόν ὅτι θὰ τὴν ἐχάναμεν μετ' ὄλον της τὸ πνεῦμα, μετ' ὄλην της τὴν γαλήνην, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἡδίστης οἰκειότητος. Ἐλεγα· καὶ τώρα πῶς θὰ γίνῃ νὰ ζῶμεν χωρὶς αὐτὴν; Δὲν ἐδυνάμην νὰ φαντασθῶ τὴν μεγάλην ἐκείνην καθέδραν της, τὴν χρυσοῦν, εὐκαιρον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Λεῶνη, χωρὶς νὰ ὑγρανοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀπὸ δάκρυα.

Ἐνα βράδυ, ἐνῷ ἐγὼ ἀνεγίνωσκα εἰς ἐπήκοόν της, ὁ δὲ Λεῶνης ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ τῆς ἐθέρμαζε τοὺς πόδας ἐντὸς θλαψιχειρίου, ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωσε τάχιστα, ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησε. Ἐνῷ ἐγὼ ὤρων εἰς βουθιάν της, ὁ Λεῶνης ἐπήρε τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ χαμαὶ καὶ ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἐνδιαλαμβανομένων. Μ' ὄλον ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ ἦτο παραπονημένος, ἀνεγνώρισε ὅτι ἦτο τοῦ ἀντικόμητος Χιάλμη, καὶ περιεῖχε διαβολὰς κατ' ἐμοῦ, λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας μου, περὶ τῆς ἀρπαγῆς μου καὶ περὶ τῶν σχέσεών μου μετ' ὁν Λεῶνην· πρὸς τοῦτοις δὲ μυριάς βδελυρὰς συκοφαντίας κατὰ τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρός μου.

Εἰς τὴν κραυγὴν τῆς πριγκήπισσης, ὁ Λωρένσος, ὅστις περιπέτατο διηνεκῶς ὡς ὄρνενον κακῶν οἰωνῶν γύρω μας, εἰσῆλθεν οὐκ οἶδα πῶς, καὶ ὁ Λεῶνης, λαβὼν αὐτὸν κατὰ μέρος, τὸν ἐδειξε τὴν ἐπιστολήν τοῦ ἀντικόμητος. Ὅταν ἐπανῆλθαν καὶ οἱ δύο πλησίον μας, ὁ μὲν μαρκήσιος ἐτηρεῖτο ἡσυχότατος καὶ εἶχεν ἡ μορφὴν τοῦ σύνηθες σκωπτικὸν μειδιάματ της, ὁ δὲ Λεῶνης, ὅλος τεθορυβημένος, ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἠρώτα διὰ τῶν βλεμμάτων, τώρα τί μέλλει γενέσθαι;

Ἡ πριγκήπισσα ἐκεῖτο ἀκόμη λιποθύμος εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ὁ μαρκήσιος ἀνέστειλε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν ἀκούσω καὶ ἐγὼ.

— Μὰ, ἀδελφέ, αὐτὴ ἡ γυναικῆ σου εἶναι εὐήθης εἰς βαθμὸν ἀφόρητον· τοῦ λοιποῦ ἡ παρουσία της ἐδῶ μέγα ἀποβαίνει εἰς κακὸν καὶ ὄχι καλόν. Εἰπέ τὴν νὰ πάγῃ ἔξω νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀναδέχομαι ἐγὼ τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς δηλαδὴ; ἠρώτησεν ὁ Λεῶνης ἐναγωνίως.

— Μείνε ἡσυχός, ἔχω κάποιον μέσον πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔτοιμον· ἕνα χαρτάκι τὸ ὁποῖον κρατῶ ἐπάνω μου παντοῦ. Ἀλλ' ἀπόπεμψε τὴν Ἰουλίτταν.

Ὁ Λεῶνης μὲ παρεκάλεσε νὰ κραζῶ τὰς γυναικῆς· ὑπήκουσα καὶ ἀπέθετα τὴν κεφαλήν της πριγκήπισσης ἡρέμα ἐπάνω εἰς ἕνα προσκεφάλι. Ἀλλὰ καθ' ἡν στιγμήν ἐξήρχομην τῆς θύρας, οὐκ οἶδα ποῖα δύναμις μαγνητικὴ μ' ἐκράτησε καὶ μ' ἐβίβασε νὰ ἐπιστρέψω. Εἶδα τὸν μαρκήσιον νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὴν ἀσθενῆ ὡς ὅπως τὴν βοηθήσῃ· ἀλλ' ἡ ὄψις του μ' ἐράνην τόσον μογθηρὰ, ἡ τοῦ Λεῶνη τόσον ὠχρὰ, ὥστε φόβος μὲ ἦλθε ν' ἀφίσω τὴν ἐτ-οι

μοθάνατον εκείνην γυναίκα μόνην με αὐτούς. Παραδόξου εἶδους ἰδέαι ἀμυδραὶ ὄλαι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν μου· ἔτρεξα με ὁρμὴν εἰς τὴν κλίνην, καί, βλέψασα εἰς τὸν Λεώνην ἔντρομος, τὸν εἶπα·

— Πρόσεξε, πρόσεξε!...

— Τί ; με ἀπεκρίθη θαυμαστικῶς πῶς.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οὐτ' ἐγὼ ἤξευρα τί, καὶ ὅτι ἐντρέπην ἔπειτα διὰ τὴν τρέλαν τὴν ὁποίαν ἔκαμα. Τὸ εἰρωνικὸν ὕφος τοῦ μαρκησίου με ἀπεσκότισε περὶ πλέον. Ἐξήλθα καὶ πάλιν ἐπέστρεψα μετὰ μίαν στιγμὴν, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰς θεραπαίνας καὶ τὸν ἰατρόν.

Οὗτος εὗρηκε τὴν πριγκήπισσαν δεινῶς σπασμωδοῦσαν, καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο χρεῖα νὰ προσπαθῶμεν ὅπως δυνηθῆ νὰ καταπιῆ πάραυτα ἓνα δοῖδουκα φαρμάκου κατευναστικῶ. Ἐδοκίμασαν νὰ τῆς ἀνοίξουν τὸ στόμα, ἀλλὰ ματαίως· εἶχε συνεσφιγμένα τὰ δόντια.

— Ἡ σιγγίρα ἄς προσπαθήσῃ, εἶπε μία τῶν θεραπαίνων δεικνύουσα με' ἡ πριγκήπισσα δὲν δέχεται τίποτε παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ χερί της, καὶ οὔτε ἀρνείται ποτὲ ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὴν αὐθεντιὰ της.

Ἐδοκίμασα τῶνόντι, καὶ ἡ ἀποθνήσκουσα ἐνέδωσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον

Ἄπο τὸν ἀπέσυρα τὸ κοιλίᾳ ἀπὸ τὸ στόμα της, ἔλαβε καὶ οὕτως ἔχουσα τὸ χερί μου κατὰ τὸ σῆμα καὶ τὸ σφίγγεν ἀσθενῶς· ἔπειτα ἐξέτεινε βιαίως τοὺς βραχίονάς της, ἐσηκώθη ὡς θέλουσα νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου, καὶ πάλιν ἔπεσε τεταμμένη καὶ νεκρὰ ἐπάνω εἰς τὴν θρονίδα της.

Ὁ τόσον αἰφνίδιος αὐτὸς θάνατος μ' ἔκαμε φρικτὴν ἐντύπωσιν· ἔχασα τὰς αἰσθήσεις καὶ μ' ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖ. Ἡσθένησα ἡμέρας, καὶ ὅτε ἐπανῆλθα εἰς τὴν ζωὴν, ὁ Λεώνης με ἀνήγγειλεν ὅτι εὕρισκόμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου τοῦ λοιποῦ, διότι ἡ διαθήκη ἠνοίχθη καὶ εὐρέθη κατὰ πάντα ἀπρόσβλητος, καὶ οὕτως ἤμεθα κύριοι μιᾶς καλῆς περιουσίας καὶ ἐνός λαμπροῦ παλατιοῦ.

— Εἰς σέ, Ἰουλίττα, με εἶπε, τὰ χρεωστῶ ὅλα αὐτὰ περιπλέον σέ χρεωστῶ καὶ τὴν ἀνεσιν, ὅτι δύναμαι νὰ ἀνκπολῶ ἀνεπαισχύντως καὶ ἀνευ τύψεων τῆς συνειδήσεώς μου τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς φιλῆς μας. Ἡ εὐαίσθησις σου, ἡ ἀγγελικὴ σου καλωσύνη περιεστοίχισαν αὐτὰς δι' ἐκτενῶν περιποιήσεων καὶ ἐγλύκαναν αὐτῶν τὸ πένθος. Ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας σου, ἡ ἀντραστρία τὴν ὁποίαν, ἀντὶ σοῦ ἦτο ἄλλη τις, θὰ ἔπνιγε! Σὺ καὶ τὴν ἔλλαυσε ὡς ἄλλην ἀδελφὴν σου. Εἶσαι ἀγαθὴ, ἀγαθοτάτη, ἀγαθοτάτη! Τώρα ἀπόλαυε τοῦ καρποῦ τῆς γενναιότητός σου· ἰδὲ πόσον εὐδαιμονῶ πλούσιος ὢν καὶ δυνάμενος νὰ σὲ πληρῶσω ἐκ νέου ἀγαθῶν, ὅσων ἔχεις χρεῖαν.

— Σιώπα, τὸν λέγω, τώρα μάλιστα ἐρυθριῶ καὶ πάσχω. Ἐνόσῃ ἡ γυνὴ ἐκείνη ὑπῆρχε, καὶ εἰς αὐτὴν ἐθυσίαζα τὸν ἔρωτα καὶ τὴν φιλοτιμίαν μου, ἐπαρηγορούμην αἰσθανομένη ὅτι τὴν ἠγάπων καὶ ἐθυσιαζόμεν χάριν αὐτῆς καὶ σοῦ· τώρα, ἄλλο

δὲν βλέπω εἰμὴ τὸ χαμερπὲς καὶ μυσαρὸν ἐκείνης μου τῆς θέσεως. Πόσον πρέπει νὰ μᾶς καταφρονῇ αὐτὴν τὴν ὄραν ὁ κόσμος!

— Ἀπατῆται ταλαίπωρό μου παιδί, εἶπεν ὁ Λεώνης· ὄλωσ ὁ κόσμος μᾶς χαιρετᾷ καὶ μᾶς τιμᾷ αὐτὴν τὴν ὄραν, ἐπειδὴ εἴμεθα πλούσιοι.

Ἄλλὰ δὲν ἔχαρη πολὺν καιρὸν ὁ Λεώνης ἐκ τοῦ θριάμβου του. Οἱ συγκληρονόμοι ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ῥώμην ὡς μαινόμενοι ἐναντίον μας, μαθόντες τὰ καθέκαστα τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου θανάτου, μᾶς ἐκατηγόρησαν ὅτι τὸν ἐπεσπύσαμεν διὰ φαρμάκου, καὶ ἐζήτησαν νὰ ἐκταφῆ τὸ σῶμα ὅπως γίνῃ αὐτοψία, καθὼς καὶ ἔγινε καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως τὰ ἔχνη δηλητηρίου ἀπὸ τὰ δριμύτατα.

— Ἐχάθημεν! με εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Λεώνης εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν μου· ἡ Ἰλδεγόνδα ἀπέθνε δηλητηριασμένη, καὶ κατηγοροῦμεθα διὰ τοῦτο ἡμεῖς. Ποῖος ἄρα γε νὰ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα; εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει χρεῖα ἐρωτήσεως· ὁ Σατανᾶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Λωρένσου. Κύτταξε πῶς μᾶς ὑπηρετεῖ αὐτὸς τώρα εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐνῶ ἡμεῖς ἀποκείμεθα εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Ἐχεις ἀρκετὸν θάρρος νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ παρὰθρον;

— Ὁχι, τὸν ἀποκρίνομαι, εἶμαι ἀθῶα καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε· ἂν σὺ ἦτις ἐνοχος, φύγε.

— Ἐνοχος δὲν εἶμαι, Ἰουλίττα, με εἶπεν ἐναγκαλισθεῖς με· μὴ με κατηγορεῖς ὅταν ἐγὼ αὐτὸς δὲν κατηγοροῦμαι. Γινώσκεις ὅτι συνήθως δὲν φεῖδομαι τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἐκρατήθημεν καὶ ἐφυλακίσθημεν. Ἀνεκρίθημεν καὶ ἐδικάσθημεν ἐπὶ διαπραξίαι κακουργήματος, ἀλλὰ μᾶς ἔσωσεν ἡ ἀθωότης μας, καὶ ἀπελύθημεν ταχύτερα παρ' ὅσον ἐπεριμέναμεν. Ἀπέναντι τριαύτης φρικτῶδους κατηγορίας ἐπανέκτησα ὅλην τὴν ἠθικὴν δύναμιν ὅσην παρέχει μία συνειδήσις καθαρὰ. Ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἡ νεότης μου καὶ ἡ τοῦ ἦθους μου εὐλιχρίνεια διέθεσαν ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ πνεῦμα τῶν δικαστῶν. Διὰ τοῦτο ἐγὼ μὲν τάχιστα ἀπελύθην τοῦ Λεώνη ὅμως ἡ τιμὴ καὶ ἡ ζωὴ ἔμειναν πλειότερον καιρὸν μετέωροι. Τέλος, καὶ μεθ' ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας, ἐστάθη ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ ἀπόδειξις περὶ τῆς ἐνοχῆς του, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτο ἀθῶος· ἔφριττε κατὰ τοῦ ἀποδιδόμενου εἰς αὐτὸν ἐγκλήματος, καὶ τοῦτο ὑπῆρχε προφανὲς ἐκ τῆς φυσιογνωμίας καὶ τῶν ἀποκρίσεων. Ἐξῆλθε καθαρὸς καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ κακουργοδικείου. Ὅλοι οἱ θεράποντες τῆς πριγκήπισσης ἐθεωρήθησαν ὡς ὑποποί. Ὁ μαρκησίου εἶχε γίνῃ ἄφαντος, ἀλλ' ἐπανῆλθε κρυφῶς καθ' ἡν ὄραν ἐξηρχόμεθα τῆς φυλακῆς, καὶ ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν Λεώνην νὰ μερισθῆ μετ' αὐτοῦ τὴν κληρονομίαν. Διετίθειτο ὅτι εἰς αὐτὸν ἐχρεωστοῦμεν τὸ πᾶν, ἐπειδὴ ἄνευ τῆς τόλμης καὶ τῆς συντόμου ἐνεργείας του θὰ ἐσχίζετο ἡ διαθήκη.

Ὁ Λεώνης τὸν ἠπειλήσε σπουδαίως, ἀλλ' ὁ μαρκησίου δὲν ἐφοβήθη πρῶς· εἰ-

χεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγύησιν τὸν φόνον τοῦ Ἐρριέτου, πραχθέντα ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του διὰ χεῖρὸς τοῦ Λεώνη, καὶ ἐδύνατο νὰ συμπαρασύρῃ καὶ τοῦτον εἰς τὸν ὄλεθρον. Ὡστε ἠναγκάσθη ὁ Λεώνης καὶ λυσσῶν νὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα καὶ νὰ πληρώτῃ εἰς τὸν μαρκησίον ποσὸν ὄχι εὐκαταφρόνητον.

Ἠρχήσαμεν πάλιν ἔπειτα νὰ διαγῶμεν βίον σταταλότατον, βίον μανιῶδους πολυτελείας. Ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ὁ Λεώνης κατέφαγεν ἐκ νέου ὅ,τι εἶχε κληρονομήσει. Καὶ ἐγὼ μὲν ἀλύπως ἔβλεπα κατασωτευόμενα ἀγαθὰ ἀποκτηθέντα ἀντὶ τόσης ἐντροπῆς μου καὶ θλίψεως, ἀλλὰ διὰ τὸν Λεώνην ἐφοβούμην τὴν ἔνδειαν ἣτις πάλιν μᾶς ἐπλησίαζε. Ἠξευρα ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ τὴν ὑπομείνῃ, καὶ ὅτι ὅπως ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτῆν, θὰ διέπραττε νέα ἀτοπήματα καὶ θὰ ἐξετίθειτο εἰς νέους κινδύνους. Δυστυχῶς, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν φέρῃ τις εἰς αἰσθήματα οικονομίας ἢ προνοίας διὰ τὸ μέλλον· ἀπεκρίνετο διὰ θωπειῶν ἢ ἀστελιμῶν εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς νοουθεσίας μου. Εἶχε δεκαπέντε ἄλογα ἀγγλικῶν γένους εἰς τὸν σταυλόν του, τραπέζι ἀνοικτὸν εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ἓνα θίασον μουσικῶν εἰς τὰς διαταγὰς του. Ἄλλ' ὅ,τι ταχύτερον τὸν κατέστρεψε ἦσαν τὰ ἄπειρα χρήματα ἅτινα ἠναγκάζετο νὰ χορηγῆ εἰς τοὺς πάλαιους συνεταίρους του ὅπως τοὺς ἐμποδιζῆ τοῦ νὰ χυθοῦν ἐπάνω του καὶ μεταβάλλουν τὸν οἶκόν του εἰς ἀντρον ληστῶν. Εἶχε λάβει τὴν ὑπόσχεσιν τῶν ὅτι δὲν θὰ ἐξήσκουν τὸ ἐπιτήδευμά των εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ὅπως τοὺς πειθαναγκάζῃ ν' ἀναχωροῦν ἀπὸ τὴν αἰθουσαν ὅταν οἱ ἄλλοι του ζένοι ἐκάθητο νὰ χροτοπαικτῆσουν, ὑπεχρεῶτο νὰ τοὺς πληρῶνῃ καθ' ἑκάστην εἶδος φόρου. Πολλάκις διὰ τὴν ἀφόρητον αὐτὴν ὑπεξουσιότητα τὸν ἤρχετο νὰ φύγῃ τὸν κόσμον, νὰ πάγῃ μ' ἐμὲ νὰ κρυφθῆ εἰς εἰρηνικόν τι ἀνχωρητήριον· ἀλλὰ πάλιν αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἐτρέμαζε, διότι ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν τὸν ἐνέπνεα δὲν εἶχε πλέον ἀρκετὴν δύναμιν ὥστε νὰ πληρῶσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν. Ἦτο πάντοτε πρὸς ἐμὲ περιποιητικὸς, ἀλλὰ με παρήτει, καθὼς εἰς τὴν Βενετιάν, καὶ ἐξεδίδετο εἰς ὅλας τοῦ πλοῦτου τὰς τρυφὰς. Ἐξω τῆς οἰκίας διῆγε τὸν κραυπαλότατον βίον, πολλὰς ἔχων ἐρωμένας, τὰς ὁποίας ἐξέλεγε μετὰ τοῦ κομφοῦ κόσμου, δαψιλεύων εἰς αὐτὰς μεγαλοπρεπέστατα δῶρα. Ποταπὸς καὶ γλίσχρος εἰς τὸ ἀποκτᾶν, ὑπῆρχεν εἰς τὸ καταδαπανᾶν ἡγεμονικώτατος. Ὁ ἀστατος χαρακτῆρ του μετεβάλλετο μετὰ τὴν περιουσίαν του, καὶ ὁ πρὸς με ἐξως τοῦ ὑφίστατο ἀναλόγως ὅλας τὰς φάσεις. Ὅταν τὰ πράγματα τὸν ἤρχοντο ἀνάστροφα καὶ ἐστενοχρεῖτο ἡ ἐπάσχε, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν εἰς τὸν κόσμον ἄλλον παρ' ἐμὲ νὰ τὸν συλλυπῆται καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἐπανήρχετο εἰς ἐμὲ ἐνθουσιῶδης, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡδονῶν με ἐλησμόνει καὶ ἐζήτηε ἄλλοῦ ζωηροτέρως ἀπολαύσεις. Ἐγίνωσκα ὅλας του τὰς ἀπιστίας· εἶτε ἀπὸ ἀκηδίας, εἶτε ἀπὸ ἀδικορίας, εἶτε ἀπὸ πεποίθησιν εἰς

τό ακάματον τῆς συγγνώμης μου, δὲν ἐλάμβανε διόλου τὸν κόπον νὰ μὲ τὰς κρύπτῃ ὁσάκις δὲ τὸν ἐπετίμων διὰ τὸ ἀνάλητον αὐτῆς τῆς φανερολογίας του, μ' ἐνθούμιζε τὴν ἀνοχὴν μου πλησίον τῆς πριγκηπίσσης Ζαγγαρόλης, καὶ μὲ ἠρώτα ἂν ἤδη ἐξηγητήθη ἡ μακροθυμία μου. Τοιούτοτρόπως τὸ παρελθὸν μὲ κατεδίκαζεν εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν λύπην. Τὸ ἀδικώτερον εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ Λεώνη εἶναι τοῦτο· ἐφαίνετο πιστεύων ὅτι ὤφειλα νὰ στέργω αὐτὰς ὅλας τὰς θυσίας χωρὶς νὰ πάσχω, καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἕξιν τοῦ νὰ ὑπερνικᾷ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς.

Ἐλαβα ἐπιστολὴν τῆς μητρός μου, μαθούσης τέλος πάντων διὰ τοῦ Ἐρριέτου τὰ κατ' ἐμέ. Ἐνῶ ἐτοιμάζετο νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζήτησίν μου, ἔπεσε βαρῶς ἀσθενῆς. Καὶ μὲ παρεκάλει λοιπὸν νὰ πάγω νὰ τὴν περιποιηθῶ εἰς τὴν νόσον τῆς, ὑποσχόμενη ὅτι θὰ μ' ἐδέχετο χωρὶς νὰ μὲ ὀνειδίση, μάλιστα δὲ εὐγνωμονούσα. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ὑπῆρχε πρὸς ἐμὲ φιλοστοργωτάτη καὶ γλυκυτάτη· τὴν κατέβρεξα ἀπὸ δάκρυα· ἀλλὰ μ' ἐφαίνετο καὶ ἀκουσίως μου ὅλας ἀνάμυστος ἀπὸ μητρὸς πρὸς θυγατέρα· αἱ ἐκφράσεις τῆς ἐνέφαιναν τὴν τὴν τρυφερότητα καὶ ταπεινῶσιν, ὥστε κατῆντων ἀνοίκειοι. Ὁλην μου τὴν ιδεάν νὰ εἰπῶ; ἐκεῖνο δὲν ἦτο πλέον συγχώρησις γενναίας μητρός, ἀλλὰ πρόσκλησις γυναικὸς ἀνωμένης καὶ ἀρρώστου. Ἀνεχώρησα παρευθὺς καὶ τὴν ἡύρα εἰς τὰ λοιπῆα. Μ' ἔδωσε τὴν εὐχὴν τῆς, μ' ἐσυγχώρησε, καὶ ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου συστήνουσά με νὰ εἰπῶ νὰ τὴν θάψουν μὲ μίαν κάποιαν ἐσθῆτα, τὴν ὁποίαν ἠγάπα πολὺ.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Δὲν εἶπον τοῦτο, Μεγαλειοτάτη! ἀνέκραξεν ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἡ λύπη τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικὸς ἤρξατο κάπως νὰ συγκινῇ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ νέου τὸ πλήρες δακρῶν βλέμμα τῆς.

— Εἶνε δυνατόν;... ἀνέκραξε πλήρης χαρᾶς, ἀφιερὸς λοιπὸν εἰς τὴν βασιλισσάν σου τὸν γενναῖον βραχίονά σου καὶ τὸ ξιφὸς σου; Ἡ καρδιά αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἐμάντευσα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἀφιερῶται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἐμέ; Ἐὰν μὲ ἀγαπήσῃ ἀνευ συμφέροντος, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὀπισθοβουλίας;... Ἐὰν ἔχω εἰς πᾶσαν περιστάσιν, ἕνα φίλον... ἕνα ἀδελφόν;... Ἄχ! βλέπεις, Ὀλιβιέρ; δὲν εἶμαι κακῆ, ὅπως μὲ λέγουσιν οἱ ἐχθροί μου... Αἰσθάνομαι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν χαρὰν ἀνεκλάλητον ἐν ἐμοὶ καὶ ἡ ψυχὴ μου ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν σήμερον ἠυδόκησε νὰ μοι πράσῃ!...

Καί, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐπισημοποιήσῃ τοὺς λόγους τῆς, ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ Ὀλιβιέρου, ἀφήσασα ἐπίτηδες νὰ φαίνωνται τὰ ἀλαβάστρινα στήθη τῆς καὶ οἱ ἡμίγυμοι κατάλευκοι βραχίονές τῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἠγέρθη ἀποτόμως· ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τὸν πειρασμόν, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸ τοιούτου ἀσέμνου θεάματος καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν ἀγνὴν τῆς Ζολάνδης εἰκόνα, ἐπαναγαγοῦσαν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος.

— Μόλις ἡ εὐχὴ μου πραγματοποιήθη, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβε σταθερῶς, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ βραχίον μου καὶ τὸ ξιφὸς μου ἀνήκουσιν εἰς ὑμᾶς, ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ τῆς προσφίλους Γαλλίας. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου!

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠνώνησε πάραυτα ὅτι ὁ θρίαμβος δὲν ὑπῆρχεν εἰς ἐτι ἐντελής.

Ὅθεν ἐν ἀκαρεῖ ἠγέρθη καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦσαν παρατεθειμένα πολυποικίλα φρηγιά, γλυκίσματα καὶ διάφορα ἄλλα, ἔλαβε χρυσοῦν ποτήριον, ὅπερ πληρώσασα ἐπέξάνθη οἴνου, προσέφερον εἰς τὸν Ὀλιβιέρου.

— Κύριε Ὀλιβιέρ, ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν πατρίδα μου, καθ' ἣν, ὅταν δύο ἄτομα συνδέωνται διὰ φιλίας, ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ κενώσῃ ποτήριον πλήρες οἴνου εἰς τιμὴν τοῦ ἀρρήκτου τούτου δεσμοῦ, ὃν μόνος ὁ θάνατος θὰ διαλύσῃ. Λοιπὸν, ἰδοὺ τὸ ποτήριόν σου.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἔλαβε τὸ ποτήριον διὰ τρεμούσης χειρὸς.

— Ἰδοὺ καὶ τὸ ἰδικόν μου, προσέθηκεν ἡ βασίλισσα, πληρώσασα δεύτερον ποτήριον. Προσίνω ὑπὲρ τῆς φιλίας μας, Ὀλιβιέρ!... Εἴθε νὰ ἦνε ἀθῶα, ὅπως ὁ οἶνος οὗτος!...

Καί, συνειθισμένη οὖσα εἰς τοιαῦτα ὄργια, ἡ Ἰσαβέλλα ἐκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον.

Ὁ Ὀλιβιέρου ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τῆς· ἀλλὰ, μόλις κενώσας αὐτό, ἤσθάνθη φλόγας κατακαίουσας τὰ σπλάγχνα του.

Ἡ βασίλισσα ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τῷ ἔνευσε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς.

— Ἦδη, ὅτε ἐγενόμεθα φίλοι, ἀγαπητὲ Ὀλιβιέρ, εἶπεν, ἄς ὀμιλήσωμεν εἰλικρινῶς... καὶ ἐμπιστεῦθητι εἰς ἐμὲ τὰ βāsανά σου. Διηγῆθητι μοι τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας σου καὶ τὰς περὶ τοῦ παρόντος ἀνησυχίας σου... Δὲν θέλω νὰ μοι ὀμιλήσῃς περὶ τῶν ἐρώτων σου, διότι τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν σὲ εἶδον, μ' ἐβεβαίωσες ὅτι ἡ καρδιά σου εἶνε ἐλευθέρη.

— Τότε σὰς ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, Μεγαλειοτάτη... ἀλλὰ κατόπιν...

— Κατόπιν ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Κατόπιν; ὑπεσχέθη αὐτὴν, Μεγαλειοτάτη.

— Εἶνε ὑποσχέσεις αὐταί, Ὀλιβιέρ, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἐμπιστευθῇ γυνὴ τις. Οἱ νέοι τῆς ἡλικίας

σου δὲν ἀγαπῶσι τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα.

— Μὲ κρίνετε κακῶς, Μεγαλειοτάτη. Ὅταν ἀπαξ ὀρκισθῶ, ὀρκίσθην διὰ παντός.

— Ἔστω, τὸ θέλω καὶ ἐγώ, ὠρατὲ μου φίλε, νὰ ἦσαι αἰσθηματίας... τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐξελεξες!... Ἀλλὰ ποία νὰ ἦνε ἀρὰ γε αὕτη; μήπως εἶνε πριγκηπίσσα;... δούκισσα;... ἢ μεγάλη τις πλουσία κυρία;... Τίς οἶδεν; Εἶνε ἀρὰ γε ἀξία τοῦ ἔρωτος ἐνός γενναίου καὶ εὐγενοῦς ἱππότου;

Ὁ Ὀλιβιέρου ἐσιώπα, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα, προσηλωμένον ἔχουσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ἀνέμενε τὴν ἀπάντησίν του μετὰ παλμῶν καρδίας.

— Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ὀλιβιέρου, εἶνε νέη πτωχὴ καὶ ἀφανῆς, ὡς ἐγώ! Ὁ πατὴρ τῆς εἶνε στρατιώτης, ὡς μοὶ εἶπεν. Ἀγαπῶμεθα ἀμοιβαίως, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ μας χωρίσῃ ποτέ!

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ὀλιβιέρου παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τῆς Ἰσαβέλλας, βεβαίως θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἠγγισεν ἡ ἐσχάτη του ὥρα.

Ὁχρᾶ, ἢ μᾶλλον πελιδνῆ, τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τῆς ἔχουσα συνεσταλμένους καὶ τὸ βλέμμα πλήρες ὀργῆς, ἡ Ἰσαβέλλα ὁμοιάζε πρὸς μίαν τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μαινάδων, αἵτινες ἐν ἀκαρεῖ κατεσπάραττον τὸν αὐθάδη ἐκείνον, ὅστις ἤρχετο νὰ διαταράξῃ τοὺς μυστηριώδεις διαλογισμούς των. Ἀπατηθεῖσα οἰκτρῶς εἰς τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τρωθεῖσα ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ τῆς, ἡ Ἰσαβέλλα οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο ἢ πῶς νὰ ἐδικηθῇ τὸν ἄθλιον ἐκείνον νέον, ὅστις ἀναιδῶς περιεφρόνησεν αὐτὴν, τολμήσας νὰ ὀμιλήσῃ ἐνώπιόν τῆς περὶ ἄλλης γυναικὸς, καὶ ὁ ὁποῖος εἶδεν ἐνώπιόν του τὴν βασιλισσάν τῆς Γαλλίας ἡμίγυμον, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον παλμὸν τῆς καρδίας!... Τοῦτο ἦτο ἀνυπόφορον!...

Οὐχ ἦττον, καταβαλοῦσα πᾶσαν προσπάθειαν, ἡ πανοῦργος βασίλισσα διέμεινεν ἀτάραχος.

Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὁ Ὀλιβιέρου.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε μετὰ φωνῆς γαληνιαίας, ἐν ἣ δυσκόλως ἐδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν θύελλαν, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκραγῆ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, τῇ ἀληθείᾳ, Ὀλιβιέρ, πρέπει νὰ μοι ἀνοίξῃς ὀλόκληρον τὴν καρδίαν σου!... τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον οἱ νεανικοὶ ἔρωτες περιστοιχίζονται σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ ἀπείρων δυσκολιῶν, αἵτινες, ὅπως ὑπερπηδῆσῃ τις αὐτάς, ἀπαιτοῦσι τὴν βοήθειαν εἰλικρινοῦς τινοῦ φίλης, ὡς ἐγώ.

— Πῶς! Μεγαλειοτάτη, ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ Ὀλιβιέρου, ἂν ἦτο δυνατόν;... Ἐὰν συγκατετίθεσθε;...

— Καὶ διατί ὄχι;... Μήπως δὲν εἰμεθα ὑποχρεωμένοι οἱ ἄνθρωποι νὰ βοηθῶμεν ἀλλήλους;

— Βεβαίως, Μεγαλειοτάτη... Ἄλλὰ θὰ καταδεχθῆ ἀρά γε ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τεινῆ χεῖρα ἀρωγὸν εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἄσημον νέον;...

— Τὸ εἶπον ἤδη, Ὀλιβιέρε... δὲν δύναμαι ν' ἀναίρεσω τὸν λόγον μου.

— Τότε, ἀφοῦ φαίνεσθε τόσον ἀγαθῆ, σὲς ὁμολογῶ ἀπροκαλύπτως ὅτι πιθανὸν νὰ λάβω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σας...

— Ἀληθῶς;...

— Φεῦ!... ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, περικυκλοῦται, ὡς φαίνεται, ὑπὸ ἐχθρῶν, οἵτινες ἀπειλοῦσιν αὐτήν...

— Ἄ!...

— Ἄλλ' ἡ εὐμενὴς προστασία σας δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἤδη θλιβερόν καὶ πλήρη πικριῶν βίον τῆς εἰς βίον γλυκὺν καὶ γαλήνιον.

— ὦ! τὸ ἐλπίζω, Ὀλιβιέρε. Καί... πῶς ὀνομάζεται... ἡ νέα αὕτη;

— Ζολάνδη.

— Διαμένει ἐνταῦθα;

— Παραπλεύρως τῆς οἰκίας μου, Μεγαλειοτάτη... ὁδὸς Βιέβρης.

— Πολὺ καλὰ... θὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς νέας ταύτης... θὰ μάθω ποία εἶνε... καὶ πόθεν κατάγεται... θ' ἀνακαλύψω τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν τῆς, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι, πρὸς χάριν σου, νὰ διαφυλάξω αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν δυστυχίαν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠγέρθη.

— Ἀχ! Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος δακρῶν, ἂν πράξῃτε τοῦτο, θὰ σὲς ἦμαι αἰωνίως εὐγνώμων...

— Εἶσαι ἀνόητος! εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα...

Ἀφοῦ ἀπαξ σοὶ το ὠκίσθη, δὲν πρέπει ν' ἀμφισβᾷς, Ὀλιβιέρε!

Ὁ νέος ὑπεκλῖναιτο ἐδαφιαίως.

— Μὴ λησμονήσης, Ὀλιβιέρε, προσέθηκεν ἡ βασίλισσα, εἰρωνικῶς μειδιῶσα, ὅτι, ἂν ποτε συμβῆ δυστύχημά τι, εἴτε εἰς σέ, εἴτε εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν... ἀγαπᾷς, σὲ περιμένω εἰς τὸ Λούβρον... Θὰ θεωρήσω ἐμαυτὴν εὐτυχῆ ἂν σ' ἐπανιδῶ ἐνταῦθα...

Καί, δι' ἐνὸς νεύματος ἡγεμονικοῦ, ἀπεχαιρέτισε τὸν νέον, ὅστις, πλήρης ἐρωτος καὶ ἐλπίδων, ἔτρεξε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ζεβάν, τὸν ὁποῖον ἀνεῦρε, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀπέναντι τοῦ Λούβρου.

— Λοιπὸν; ἠρώτησε περιέργως ὁ ποιητής.

— Ἐλθέ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, σύρων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς. Θὰ σοὶ διηγηθῶ τὰ πάντα... Μάθε ὅμως ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων!

Ἡ δὲ Ἰσαβέλλα, μόλις ἀπεχαιρέτισε τὸν Ὀλιβιέρον, εἰσῆλθεν εἰς τινὰ αἰθουσαν, τὴν καρδίαν ἔχουσα πλήρη ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως.

— Αἰκατερίνη!... Αἰκατερίνη!... ἐρώτησε μετὰ μανίας.

Ἡ δούκισσα ἐνεφανίσθη.

— Αἰκατερίνη!... ἐπανάλαβεν ἀγρίως ἡ βασίλισσα, νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ ὁ ἀρχὼν Ζιάχ!...

Κ'

Ἡ συνωμοσία.

Ὁ Καπελοῦζος ἐνόμιζεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἔφθασε πλέον ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἴδῃ ἐκπληρούμενα τὰ ἀπὸ εἰκοσιν ἤδη ἐτῶν μελετώμενα σχέδιά του.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐντὸς ὀλίγου, τῆ φροντίδι αὐτοῦ, θὰ εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους, πατῶν ἐπὶ μυριάδας πτωμάτων, καὶ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Καπελοῦζος λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ὀλιβιέρον θὰ τον ὠδήγει ἐνώπιον τοῦ τροπαιοῦχου δουκὸς καὶ θὰ τῷ ἔλεγεν· «Υἱὲ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Αὐρηλίας, ἰδοὺ ἐκείνος, ὅστις σὲ κατέστησεν ὄρφανόν!...»

Ἐν κτύπημα ἤρκει ὅπως ἐκδικηθῆ δύο δυστυχεῖς, τὴν Αἰμέττην καὶ τὸν Ὀλιβιέρον. Ἀδιάφορον εἰς αὐτὸν τίνα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πραξικοπήματος τούτου ἤρκει αὐτῷ ν' ἀποθάνῃ πλησίον τοῦ Ὀλιβιέρου. Καὶ ἂν μὲν ἀνεδεικνύετο δαφνηφόρος νικητὴς θὰ ἐξηφανίζετο ἀπὸ προσώπου τῆς Γαλλίας, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν Ζολάνδην, καὶ θὰ μετέβαινε, ὅπως ἀποθάνῃ, εἰς τινὰ μεμακρυσμένην χώραν, ἔνθα ὁ Γεράρδος θὰ ἐλησμόνει τὸν Καπελοῦζον. Ἐν περιπτώσει δ' ἀποτυχίας, ἡ τύχη τῆς Ζολάνδης ἦτο ἤδη ἀποφασισμένη καὶ ὁ Κορζύ, ὁ πιστὸς βοηθὸς του, εἶχε λάβει τὰς δευσὰς ἐπὶ τούτῳ ὀδηγίας. Διὰ τῶν χρημάτων τοῦ Καπελοῦζου ἀπετελεῖτο μιὰ καλὴ προῖξ διὰ τὴν Ζολάνδην, ἀρκούσα ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τινὰ μονὴν καὶ διέλθῃ ἐν ἀνέσει τὸν βίον τῆς.

Τὰ πάντα εἶχον προαποφασισθῆ ἐντελῶς.

Ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἐπλησιάζε καὶ οἱ συνωμοτᾶι ἀνέμενον αὐτὴν μετ' ἀγωνίας, ὀρίσαντες τόπον συνεντεύξεως τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Ῥενιώ, ἀνδρὸς λίαν διακεκριμένου.

Ἡ οἰκία αὕτη ἔκειτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Σιδηρουργῶν. Ὅπως δὲ ἀποφύγῃ τοὺς κατασκόπους τοῦ Τανεγὺ Δουσατέλλου, οἱ συνωμοτᾶι συνεφώνησαν ὥστε, ἀντὶ διὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεγάλης θύρας νὰ εἰσέρχωνται διὰ τινος μυστικῆς θύρας ἀπὸ τὸ μέρος μεγάλου τινὸς κήπου, πλησίον τῆς ὁποίας ἵστατο ὁ Κορζύ, ἐντεταλμένος ὧν νὰ φονεύσῃ πάντα, ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ αὐτῷ τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα. Ἐπὶ πλέον δὲ δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς συνωμοτᾶς νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ ἀνά εἰς.

Οὕτω ληφθέντων ὄλων τῶν προφυλακτικῶν μέτρων, ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχευμένου, ὁ Καπελοῦζος καὶ ὁ Βισκορνὲ δὲν ἔπαυον τοῦ νὰ ἐμπνέωσι θάρρος καὶ ἐλπίδας εἰς τὰς καρδίας τῶν κατοικῶν τῶν Παρισίων. Πρὸ πάντων δὲ ὁ Βισκορνὲ ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ βοηθῆ καὶ διὰ χρημάτων καὶ διὰ παντός ἄλλου μέσου ἐκείνους τῶν συνωμοτῶν, οἵτινες εἶχον περισσοτέρας ἀνάγκας. Οὕτω δὲ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου, τεθὲν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν, οὐδέποτε ἦτο κενόν. Ἀκριβῶς τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα ὁ Καπελοῦζος, πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Ῥενιώ, εἰς ἣν ἐμελ-

λον νὰ συνέλθωσιν ἅπαντες οἱ συνωμοτᾶι περὶ τὴν μεσημβριαν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Ζολάνδην, τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει ἀπὸ πολλὰς ἤδη ἡμέρας.

Ἦτο ἡ ἐνάτη ὥρα τῆς πρωίας.

Ὑπελείποντο αὐτῷ δύο καὶ πλέον ὥραι, ὅπως, ἐν τῇ γαληνικίᾳ καὶ ἡρέμῳ ἀτμοσφίρᾳ, ἥτις περιεκύκλου τὴν Ζολάνδην, λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ὑψηλὴν ἄμα καὶ φοβερὰν ἀποστόλῃν, ἣν ἐκλήθη νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ὁ Καπελοῦζος, ὁσάκις ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ζολάνδης, ἔφερε πάντοτε πρὸς αὐτὴν μικρὸν τι δῶρον.

Τὴν φορὰν ταύτην ἔφερε πρὸς αὐτὴν ὠραῖον καὶ κομψὸν προσευχητᾶριον, οὗτινος τὰς εἰκόνας εἶχε γράψῃ ὁ περίφημος Νικόλαος Φλαμέρος.

Ὁ Καπελοῦζος ἠνέφξεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης καὶ ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, ὡσεὶ φοβούμενος μὴ ἡ παρουσία του μολύνῃ τὸν ἱερόν ἐκείνον βωμόν.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμάτο ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου πλησίον τοῦ παραθύρου. Ἡ ταλαίπωρος νέα δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνήντησε τὸν Ὀλιβιέρον.

Ἐφαίνετο ὠχρὰ καὶ ἀδύνατος.

Ὁ Καπελοῦζος προῦχώρησε μετὰ προφυλάξεως καὶ ἐναπέθηκε τὸ προσευχητᾶριον ἐπὶ τινος τραπέζης.

— Ἰδοὺ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον αὕτη τόσαις φοραῖς μοὶ ἐζήτησεν, ἐπιθύρισε θλιβερῶς. Πόσον θὰ χαρῆ νὰ το ἴδῃ ἄμα ἐξυπνήσῃ!... Ἀγαπητῆ μου Ζολάνδη!... Ἄ! ὄχι!... δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴν ἡσυχον ὑπνον τῆς... τὸν ὑπνον ἐνὸς ἀγγέλου... Αὐριον θὰ τὴν ἐπανιδῶ ἴσως... Ὑγίαινε, Ζολάνδη μου, ὑγίαινε!... Σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας, ἀγγελέ μου, ἀλλ' ἄλλοίμονον!... χωρὶς ἐλπίδα κάμμιαν!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὰ χεῖλη τῆς Ζολάνδης διεστάλησαν, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁνειρεύετο.

— Λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς;... Εἶνε ἀληθὲς τοῦτο;... ἐπιθύρισε ἡ νέα.

— Θεὲ παντοδύναμε!... ἀνέκραξεν ὁ Καπελοῦζος ὠχρίσπας.

— Ἐγώ, καθὼς βλέπεις, σὲ ἀγαπῶ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ζολάνδη.

— Μὲ ποῖον ἀρά γε ὀμιλεῖ; εἶπεν ὁ Καπελοῦζος τρέμων.

— Ἄ! δὲν πρέπει νὰ μ' ἀπατήσης. φίλε μου... δὲν πρέπει ν' ἀπατήσης τὸν πατέρα μου...

Ὁ Καπελοῦζος ὠπισθοχώρησεν ἐντρομος.

— Κατᾶρα! ἀνέκραξε μετ' ἀγρίας φωνῆς, ἥτις ἀφύπνισε τὴν νέαν.

— Εἶσαι σύ, πάτερ μου!... εἶπεν ἐγειρομένη καὶ τρέχουσα πρὸς αὐτόν. Διὰ τί ἔχεις τόσον καιρὸν νὰ μ' ἐπισκεφθῆς;

Καὶ ἡ Ζολάνδη ἔκλινε, κατὰ τὸ σύνθημα, τὸ πρόσωπόν τῆς πρὸς τὸν Καπελοῦζον, ἵν' ἀσπασθῆ αὐτό.

— Φύγε!... φύγε!... ἀνέκραξεν ἀπωθήσας αὐτήν.

Καὶ ἐρίφθη ἐπὶ τινος ἐδρας, ὠγρὸς καὶ

ἀσθμαίνων ὡς ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας, κρύψας τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

— ὦ! Θεέ μου!... Θεέ μου!... εἶπε μετὰ φωνῆς ἀδυνατοῦ καὶ τρεμουσῆς.

— Τί ἔχεις, πάτερ μου;... διατί με ἀποθεῖς;... Τί ἐπραξα;...

— Τίποτε, Ζολάνδη μου, εἶπεν ὁ Καπελοῦζος, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, τίποτε.

— Τῆ ἀληθείᾳ, πάτερ μου, σὲ φοβοῦμαι! ἐπανάλαβεν ἡ Ζολάνδη ἔντρομος, παρατηρήσασα τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του.

— ὦ! ὑπετονθόρυσεν, ὁ Καπελοῦζος, μ' ἠπάτησεν ὁ Κορζύ!... Κἄποιος ἦλθεν ἐδῶ μέσῃ... κἄποιος τῆ ὠμίλησεν...

— Πάτερ μου, πάτερ μου!...

— Τίς οἶδεν;... ἐξηκολούθησεν, εἰμπορεῖ νὰ ἦτο καὶ ὄνειρον ἀπλοῦν!...

Εἰς τὴν ιδέαν ταύτην ὁ δυστυχῆς Καπελοῦζος ἐφάνη μᾶλλον γαλήνιος.

Ἡ Ζολάνδη διέμενε σιωπηλῆ καὶ τετραγαμνῆ.

— Ναί... ἐπανάλαβεν ἠδέως ὁ Καπελοῦζος, πιθανὸν νὰ ἦνε αὐτό... Συγχώρησόν μοι, Ζολάνδη... Βλέπετε; εἶμαι τρελλός... ἐνόμισα ὅτι δὲν ἠγάπας ἐμέ... μόνον.

Ἡ νέα προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

— Εἰπέ μοι ὅτι ἠπατήθην, Ζολάνδη, εἰπέ το... βεβχίωσέ το!...

— Ἐγώ; νὰ μὴ σε ἀγαπῶ;

— Ναί, καὶ τοῦτο μοι ἐπροξένησε τόσον κακόν... Ἀλλά... ἠπατήθην... δὲν εἶνε ἀληθές;

— ὦ; νὰί!

— Εἶνε ἀληθές λοιπόν;

— Σοὶ ὀρκίζομαι.

— Ἄχ! ἂν δὲν με ἠγάπας, θ' ἀπέθνησκον, Ζολάνδη μου!... Συγχώρησόν μοι... ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον δι' αὐτό... ποτέ! ἀκούεις;... ποτέ!... Μίαν φορὰν μ' ἐζήτησας ἐν προσευχητάριον με εἰκόνας τοῦ Νικολάου Φλαμέρου...

— Μοῦ τὸ ἔφερες; ἠρώτησε περιχαρῆς ἡ Ζολάνδη.

— Ἴδού το.

— Ἄχ! πόσον εἶσαι καλός!

Καὶ ἡ Ζολάνδη ἠνέφξε μετὰ ζωηρότητος τὸ πολῦτιμον βιβλίον.

— Ἄς τὸ ἴδωμεν!... Ἄ! πόσον εἶνε ὠραῖον!... Ἴδού ὁ Ἰησοῦς Χριστός... ἡ Παναγία... Κύτταξε, πάτερ μου... ἔπειτα οἱ Προφῆται... ὁ βασιλεὺς Δαυὶδ... ὁ ἄγιος Γεώργιος... ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ... Καὶ ἐσταμάτησεν ἐκθαμβος, παρατηρήσασα τὴν εἰκόνα ταύτην μετὰ προσοχῆς.

— Πόσον ὁμοιάζει μ' αὐτόν! ἐσκέφθη.

Ὁ Καπελοῦζος, νομίσας ὅτι ἠπατήθη πρὸς στιγμὴν, παρετήρει αὐτὴν ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς.

— Φαίνεται, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ὁ περιφημὸς Φλαμέρος ἐπέτυχε τὰς εἰκόνας θαυμασίως.

— Ναί, πραγματικῶς, ὑπέλαβεν ἄλλοφρονοῦσα ἡ νέκ... εἶνε ἐξαιρετικὸν δῶρον... σ' εὐχαριστῶ, πάτερ μου.

Ὁ Καπελοῦζος, ἀφωτισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ζολάνδης.

Ἡ Ζολάνδη δὲν παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ζολάνδης.

Ἡ Ζολάνδη δὲν παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ζολάνδης.

Ἡ Ζολάνδη δὲν παρετήρησε τὴν μεταβολὴν τῆς φυσιογνωμίας τῆς Ζολάνδης.

Ἄλλως τε, πεποιθῶς ἀφ' ἐνὸς εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν πίστιν τοῦ Κορζύ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν μοναξίαν τῆς Ζολάνδης, ἐπανάλαβε τὴν προτέραν γαλήνην του καί, ὡς ὄνειρον, διελύθησαν οἱ φόβοι, οὔτινες εἶχον καταλάβει τὴν καρδίαν του.

Ἐπεται συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἀτελῶς πλανώμενος ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ ἀδελφοῦ του, μεγαλύνετε τὴν ἀξίαν τοῦ ἐξαδέλφου σας· ἐκείνη ἡ ἰδέα περιῆλθεν ἐν αὐτῷ εἰς κληρονομία, ἕτερος δὲ τις ἀνὴρ ἐδοῦθησεν αὐτὸν μεγάλην εἰς τὴν καλλιέργειαν ἐκείνην τῆς κληρονομίας.

— Ὁ ἀδελφός του ὁ Καρδινάλιος, αἱ;

— Ἀναμφιβόλως ἐνησχολήθη καὶ αὐτός, ἀλλ' οὐχὶ κυρίως αὐτός.

— Τότε, λοιπόν, ὁ Μεγένης;

— ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ, τῷ περιποιεῖτο μεγάλην τιμὴν.

— Εἶναι ἀληθές. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι τοιοῦτος σφαγεὺς ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ πολιτικὴν ιδέαν. Ἀλλὰ πρὸς τινα ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἐξαδέλφόν μου βοήθειάν του, Φραγκίσκε;

— Πρὸς ἐμέ. Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ.

— Πρὸς ὑμᾶς! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὡσεὶ διατελῶν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς ἐκπλήξεως.

Ὁ Σχικῶ ἠνέφξεν αὐθις τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ δούξ προσέκλινε.

— Πῶς! ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ἐνῶ ἔβλεπον πάντας ἐξηγειρούμενος, κατ' ἐμοῦ, τοὺς μὲν ἱεροκήρυκας κατὰ τῶν ἐλαττωμάτων μου, τοὺς δὲ ποιητὰς καὶ στυρογράφους κατὰ τῶν γελοίων ἀδυναμιῶν μου καὶ τοὺς δημοσιολόγους κατὰ τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ σφαλμάτων μου· ἐνῶ οἱ φίλοι μου ἐγέλων ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ μου· ἐνῶ ἡ θέσις μου εἶχε καταστῆ τόσον κρίσιμος, ὥστε ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καθιστάμην ἰσχνότερος καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἐλευκαίνοντο, τοιαύτη ιδέα ἐπῆλθεν εἰς ὑμᾶς, Φραγκίσκε, τὸν ὅποιον, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω—ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀσθενῆς καὶ οἱ βασιλεῖς εἶναι τυφλοί—τὸν ὅποιον δὲν ἐθεώρουν πάντοτε φίλον μου; Ἄ! Φραγκίσκε, πόσον εἶμαι ἔνοχος!

Ὁ Ἑρρίκος, ταῦτα λέγων συγκεινιημένος, ἔτεινε τὴν δεξιάν πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ δὲ Σχικῶ ἠνέφξεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ἡ ιδέα εἶναι ἐξοχος. Ἐνῶ δὲν δύναμαι νὰ εἰσπράξω φόρους ἢ νὰ στρατολογήσω, χωρὶς νὰ προκαλέσω τὴν κοινὴν κατακραυγὴν, νὰ περιπατήσω, νὰ κοιμηθῶ ἢ ν' ἀγαπήσω, χωρὶς νὰ προκαλέσω τὸν γέλωτα, ἰδοὺ ὅτι ἡ ιδέα τοῦ κυρίου Γκιζη ἡ μᾶλλον ἡ ὑμετέρα, ἀδελφέ μου, μοι παρέχει

ἐνταυτῷ στρατόν, χρήματα, φίλους καὶ ἀνάπαυσιν. Ἀλλ' ἔπως αὕτη ἡ ἀνάπαυσις διαρκέσῃ, ἐν τι εἶναι ἀναγκαῖον.

— Τί;

— Ὁ ἐξαδελφός μου ἐλάλησε πρὸ μικροῦ περὶ ἀρχηγῷ τούτου τοῦ μεγάλου κινήματος.

— Ναί, ἀναμφιβόλως.

— Ἐννοεῖτε καλῶς, Φραγκίσκε, ὅτι τοιοῦτος ἀρχηγός δὲν δύναται νὰ ἦναι τις τῶν εὐνοουμένων μου, τῶν ὁποίων οὐδεὶς ἔχει τὴν πρὸς τοιαύτην μεγάλην ἐπιχειρήσιν ἀναγκάσιαν κεφαλὴν καὶ καρδίαν. Ὁ Κουέλος εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλὰ περὶ μόνων τῶν ἐρώτων του ἀσχολεῖται. Ὁ Μωζιρόν ἐπίσης εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλ' ὁ κενόδοξος δὲν μεριμνᾷ ἢ περὶ τοῦ στολισμοῦ του. Ὁ Σχομβέργ εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐμβριθῆς πνεῦμα, ὡς αὐτοὶ οἱ στενωτέρου φίλοι του ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογῶσι. Καὶ ὁ δ' Ἐπερών εἶναι ἀνδρεῖος, ἀλλ' εἶναι ὑποκριτής, εἰς τὸν ὅποιον οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐνέπιστευόμην, εἰ καὶ τῷ προσμειδῶ. Γινώσκετε ὅμως, Φραγκίσκε, ὅτι τὸ ὑποκρίνεσθαι ἀκαταπαύστως εἶναι ἐκ τῶν βραχυτέρων ἔργων τῶν βασιλέων, ἐπομένως, ὡς καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀναπνέω.

Ὁ Σχικῶ ἐπανάγκεισεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπόν, ἔλεγον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, ὅτι ἐὰν ὁ ἐξαδελφός μου Γκιζης συνέλαβε τὴν ιδέαν, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἀνάπτυξιν τόσον ἐνεργῶς συμμετέσχετε, Φραγκίσκε, αὐτῷ προσήκει ν' ἀνατεθῆ τὸ ἔργον τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς.

— Τί λέγετε, Μεγαλειότατε; ἀνεφώνησεν ὁ Φραγκίσκος, ἀσθμαίνων ἐκ τῆς παραχῆς.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΔΕΥΚΗ ΔΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουβέστρ].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Γ.

Ὁ ἥλιος ἐξῆλθεν οἰνοεὶ ἐσθραμένη πυρὰ ἀπὸ τῶν ὑγρῶν νεφελῶν τοῦ Δεκεμβρίου, πεπηγυῖα βροχὴ ἐπιπτεν ἀθροῦσως, ἡ δὲ ἐξοχὴ συνεχέστο μετὰ τοῦ ὀρίζοντος διὰ τῆς πρωϊνῆς ὀμίχλης.

Μακρόθεν διεκρίνοντο, μεταξὺ τῶν ἐκ πευκῶν δασῶν, χωρῖα κατὰ τὸ ἤμισυ ἤδη βεβυθισμένα ἐν τῷ ὕδατι, καὶ οἱ δρόμοι οὔτινες ἐφάνοντο ὅτι ἐβυθίζοντο ἐκ τῆς πάντοτε ἀύξανόμενης πλημμύρας. Εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος λέμβοι τινὲς ἐφαίνοντο ἐνίοτε ὀλισθαίνοντες διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος τῶν σημιδῶν. Πλησίον ὅμως τοῦ ποταμοῦ δὲν παρετηροῦντο οὔτε λέμβοι, οὔτε οἰκίαι, οὔτε φυλλώματα, διότι τὰ πάντα κατεχώθησαν ὑπὸ τῆς πλημμύρας, καὶ τὸ φρούριον Κανζῶφ ὕψου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλημμύρας ταύτης, τὰ ὀχυρῶματά του.

Αἰφνης παρὰθρον πυργίσκου τινὸς ἠνεώχθη καὶ ἡ Δευκὴ ἐφάνη.

Δὲν ἦτο πλέον ἢ νεβνίς τῆς Κροζίας, ἢ ἔχουσα ζωηρὸν τὸ βλέμμα, λεῖον τὸ δέρμα καὶ ῥοδινοὺς τὰς παρειάς, ἀλλὰ μαρμαρίνον μᾶλλον ἀγαλμα. Ἡ ζωὴ ἐφαίνετο ἐγκαταλιποῦσα ταύτην. Ἐστηρίχθη ἄτονος εἰς τὸ παράθυρον καὶ περιέφερε τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ δράματος, ὅπου παρίστατο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Φεῦ! ἀπ' οὗτου κατέλιπε τὴν Ἰταλίαν, τὸ βλέμμα της οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα ἐβλεπεν! Οὐδαμῶς ὁμως ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοῦτο. Ὁδηγηθεῖσα εἰς Κανζῶφ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου, ἔζησεν ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν παραφορῶν τοῦ ἔρωτος. Τὰ πάντα ἐφωτίζοντο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὃν κατεῖχεν εἰς τὴν καρδίαν της· ἐκεῖ ἐπανεῦρε τὰ πάντα, καὶ ἄσματα καὶ φῶς καὶ εὐωδίαν. Τὰ πάντα ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ὅπως καὶ τὰ πάντα ἐξ αὐτῆς προήρχοντο.

Ἄλλ' αἱ διαταγαὶ τῆς Αἰκατερίνης ἐτάραξαν μετ' ὀλίγον τὴν εὐτυχίαν ταύτην. Κληθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν ὁ Ἀλέξιος ἀνεχώρησεν· ἐκτοτε δὲ τὰ πάντα ἀπὸ τῆς Λευκῆς ἔλειψαν· ἡ νύξ καὶ τὸ ψῦχος ἐπῆλθον ἐπὶ τῆς γῆς καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας της. Διὰ πρώτην φοράν παρετήρησεν ὅτι ὁ ἥλιος τῆς Ρωσίας ἦτο ὀλιγότερον ὠραῖος τοῦ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὅτι οἱ χιονοσκεπεῖς ἐκεῖνοι ἀγροὶ ἐστεροῦντο ἀνθέων καὶ πτηνῶν.

Ὁ Ἀλέξιος ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ κατὰ μακρὰ διαστήματα. Εἰς μάτην ὁ νεανίας, οὐτινος ὁ ἔως διετηρεῖτο ὁ αὐτὸς οἶος καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἐζήτησε νὰ ἐπανελάβη εἰς Κανζῶφ, ὁμως ἀπειρα σχέδια ἀνακορρωσεως ἐνησχόλουσεν τότε τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν Γρηγόριον, ἀμφοτέρους δὲ εἶχον ἀνάγκην αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ μὴ ἐπιμεῖνῃ, μὴ ἐξεγεῖρῃ ὑπονοίας.

Ἐν τούτοις ἡ ἀτονία, ἐν ἣ κατέπεσεν ἡ Λευκὴ, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν φοβίση. Αἱ παρακλήσεις του ἐγένοντο μᾶλλον ἐπίμονοι, καὶ τέλος ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου, ὡμολόγησε πρὸς αὐτὸν τὸν ἔρωτά του καὶ τὸν ἰκέτευσεν νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὸ φρούριον, καὶ ὡς φυλακισμένον ἔτι. Ὁ ἐραστὴς τῆς Αἰκατερίνης ἤκουσεν αὐτοῦ μεθ' ὑπομονῆς, ὅταν δ' ἐτελείωσε·

— Σοὶ δίδω ἐξάμηνον καιρὸν διὰ νὰ θεραπευθῆς ἀπὸ τὴν τρέλλαν σου, εἶπε ψυχρῶς.

— Καὶ ἂν μετὰ ἐξ μῆνας δὲν μεταβληθῶ ποσῶς;

— Τότε, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Γρηγόριος, ἐπιφορτισζόμενος ἐγὼ διὰ τὴν θεραπείαν σου.

Ὁ Ἀλέξιος ἐνόησεν ὅτι ἡ Λευκὴ ἀπάλετο. Νὰ φύγῃ, ἦτο ἀδύνατον διότι τοὺς ἐπετήρουν ἐχρειάζετο θρακύτερον σωτήριον μέσον. Ἐπὶ πολὺ ἐσκέψατο περὶ τούτου καὶ ἐπὶ τέλος ἐπίστευσεν ὅτι τὸ εὔεν.

Ἀπὸ τῆς ἐξ Ἰταλίας ἐπανόδου του δὲν εἶχεν εἰς τίποτε ἀναμιχθῆ, ἐνησχολημένος ἐντελῶς διὰ τὴν Λευκὴν καὶ ἀποφεύγων τοὺς νέους εὐγενεῖς· νῦν ἤρξατο νὰ τοὺς συχνάζῃ, νὰ συμμερίζηται τὰς ἡδονὰς των καὶ νὰ διεγείρῃ, δι' ἐκδουλεύσεων, τὴν ἐμπιστοσύνην των. Ἀνεπαίσθητως ἐ-

φάνη ὅτι ἐπανεῦρε τὴν προτέραν εὐθυμίαν του καὶ αἱ εἰς Κανζῶφ ἐπισκέψεις του ἐγένοντο σπανιώτεροι.

Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμήν ἀναλαμβάνομεν τὴν διήγησίν μας, μήνυμα ἤγγειλε τὴν προσεχῆ ἀφίξιν του καὶ ἡ Λευκὴ οὐδόλως κατέλιπε τὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐλπίζουσα νὰ τὸν ἴδῃ στιγμᾶς τινὰς ταχύτερον.

Μία ὥρα καὶ πλέον παρήλθεν ἀπ' οὗτου αὐτὴ ἀνέμενεν, ὅτε ἱππεὺς ἐφάνη, μακρόθεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καλπάζων καὶ φαινόμενος ὅτι κατετρούχετο ὑπὸ ἀνυπομονησίας. Αἶφνης ἐβράδυνε τὴν πορείαν του καὶ ἐκίνησε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πυργίσκον· ἡ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ εὐρίσκετο ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Ἀλεξίου.

Οὗτος ἐκράτησεν ταύτην ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοῦ στήθους του, λιπόθυμον σχεδὸν ἐκ τῆς εὐτυχίας. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μόνον τὰ ὀνόματα τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Ἀλεξίου ἠκούοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀσπασμῶν. Ὁ Ὀρλώφ ἐκάθησε τέλος τὴν νεκρὰν γυναῖκα ἐπὶ τῶν γονάτων του.

— Ἀρκεῖ, Λευκὴ! εἶπε σιγά. Ἴδὲ πῶς τρέμεις· ἀνάλαβε, πρὸς Θεοῦ!

Ἡ Λευκὴ ἀπεκρίθη διὰ νέου ἐναγκαλισμοῦ.

— Ὁμίλησόν μοι καὶ ἀπόμαζον τὰ δάκρυά σου, εἶπεν ὁ νεανίας. Κύτταξέ με πρὸ πάντων, διότι δὲν σέ εἶδον ἀκόμη.

Ἐκείνη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀρρήτου μειδιάματος.

— Θεέ μου! πόσον εἶσαι ὠχρὰ! ἀνεκράξεν ὁ Ἀλέξιος, λαμβάνων διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν της καὶ ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπόν της, ὠχρότερα ἀκόμη ἀπὸ τοῦ τελευταίου ταξιδίου μου.

— Ἡ ἀπουσία σου ὑπῆρξε πολὺ μακρὰ, ἐψέλλισεν ἐκείνη.

— Καὶ ὑπέφερες πολὺ;

— Ὡ! ἤσθονόμην καθ' ἐκάστην ὥραν ὅτι ἡ ζωὴ ἐφευγεν ἀπ' ἐμοῦ, τώρα ὁμως μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναγεννώμαι. Αἰσθάνομαι τὴν παρουσίαν σου, τὴν ἀναπνέω ὡς ζωογόνον ἄερα καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀγαλλιᾷ. Μὴ μοῦ εἴπῃς μόνον ὅτι θὰ φύγῃς μετ' ὀλίγον, μὴ μοῦ εἴπῃς τίποτε. Πρὸ πολλοῦ ἐθεώρουν ἐμαυτὴν ὡς νεκρὰν· ἄφες με ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν πληθῶραν τῆς εὐτυχίας μου.

Ὁ Ἀλέξιος τὴν ἐπλησίασεν εἰς ἑαυτὸν.

— Ναι, εἶπε, χαίρου τὴν χαρὰν σου, λατρευτῆ μου γύναι, ἔλπιζε πρὸ πάντων διότι ἐγγιζόμενος εἰς καλλιτέρας ἡμέρας.

— Ἐὰ δύναιμι λοιπὸν νὰ σέ βλέπω συχνότερον!

— Πάντοτε, Λευκὴ!

— Τί λέγεις; θὰ ζήσωμεν ὁμοῦ ὅπως ἄλλοτε;... Ὡ! φίλε μου, μὴ μοὶ διδῆς τοιαύτην ἐλπίδα· θὰ λικνισθῶ ὑπὸ ταύτης καὶ θ' ἀποθάνω, ἂν τὴν στερηθῶ.

— Δὲν θὰ τὴν στερηθῆς, Λευκὴ. Πρέπει νὰ γῆναι, πρέπει. Κύτταξέ μᾶλλον τὰς ἰσχνὰς χεῖράς σου, τὰ ὠχρὰ χεῖλη σου καὶ τοὺς κοίλους ὀφθαλμούς σου!... Θεέ μου! σέ τὴν ὁποίαν εὔρον τόσον θλακρὰν, τόσον ἰσχυρὰν καὶ εὐθυμον! Ὡ! δικτὶ μ' ἐγνώρισε;

— Σιώπησον, Ἀλέξιε, βλασφημεῖς! Μία μόνη τοῦ ἔρωτός μας χαρὰ δὲν εἶναι πολυτιμότερα τῆς καλλονῆς, τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ὑγείας; Δὲν δίδω οὕτε ἀντὶ τῆς εὐθύμου νεότητός μου τὴν στιγμήν τῆς ὁποῖαν μαζί σου διέρχομαι. Ὡ! σφίγγον με ἐπὶ τῆς καρδίας σου, Ἀλέξιε, νὰ αἰσθανθῶ τὴν δροσερὰν παρειάν σου ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, τὴν ἀναπνοὴν σου εἰς τὰς τρίχας μου καὶ θὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεὸν ὅτι ἐγεννήθη.

— Ζήτησέ του μᾶλλον νὰ καταλίπῃς τὴν φυλακὴν ταύτην, Λευκὴ! Φεῦ! Διὰ νὰ ζῆσης πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἐλευθερίαν σου.

— Σέ, μόνον σέ, Ἀλέξιε. Ὡ! προτιμῶ τὴν φυλακὴν ἂν σὺ ἦσαι ὁ δεσμοφύλαξ, τὸν τάφον ἂν σὺ ἦσαι ὁ φύλαξ αὐτοῦ!

— Ὁχι, Λευκὴ, ἀλλὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν μετ' ἐμοῦ, τὰς εὐγενεῖς ἐλπίδας καὶ πράξεις, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καθίστῃς εὐτυχεῖς, τὰ πάντα μετ' ἐμοῦ!... Ἴδου τί σέ χρειάζεται καὶ τὸ ἔπιον ἴσως μετ' ὀλίγον θὰ ἔχῃς.

— Εἶναι δυνατόν! Ἡ Αἰκατερίνη μ' ἐλυπήθη ἄρα γε;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς τίποτε· δὲν δύναμαι οὐδὲν νὰ σοὶ εἴπω. Μετὰ τινὰς ὁμως ἐβδομάδας τὰ πάντα θὰ ἦναι ἀποφασισμένα. Λάβε λοιπὸν ὑπομονὴν καὶ βασίσθητι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος.

Εἰπὼν ταῦτα περιεπτύχθη τὴν Λευκὴν καὶ ἠγέρθη.

— Πού πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἐκείνη πεφοβισμένη.

— Ἀναχωρῶ.

Ἐκείνη τὸν περιεκύκλωσε διὰ τῶν βραχιόνων της.

— Ἀπὸ τώρα, ἀπὸ τώρα, Ἀλέξιε! Ἀδύνατον!

— Μὲ περιμένουν, Λευκὴ, καὶ ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐλπίδων μας προσκολλᾷται εἰς τὴν ἀναχώρησίν μου, ἀλλ' αὐριον θὰ ἐπιστρέψω.

— Δὲν μὲ ἀπατᾷς!

— Ὡ! ποσῶς, προσφιλεστάτη μου Λευκὴ.

Ἐκείνη ἠσπάσθη τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλεξίου στενάζουσα.

— Πήγαινε λοιπὸν, εἶπεν, ἀπ' οὗ εἶναι ἀνάγκη. Μὴ λησμονεῖς ὁμως ὅτι ἡ ὑπόσχασίς σου εἶναι δι' ἐμὲ ζωὴ καὶ ὅτι σέ περιμένω.

Z'

Ἡ Λευκὴ ἐπὶ πολὺ διέμεινε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, σιωπηρὰ καὶ ἀκίνητος. Ἡ βραχεῖα αὐτῆ μετὰ τοῦ Ἀλεξίου συνομιλία τῆς τῆ ἐφάνη ὡς ὄραμα, θὰ ἐπίστευέ τις δὲ ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ κάμῃ κίνημά τι ἐκ φόβου μὴ ἐπνεύρῃ τὴν πραγματικότητά καὶ αἰσθάνῃ ἀναλυομένην τὴν χαρὰν, τὴν ἐντὸς τῆς καρδίας της κυματίζουσαν.

Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξῆλθε τῆς ἀπάτης ταύτης καὶ ἤρξατο νὰ συλλογίζηται τὰς ἐλπίδας, περὶ ὧν ὁ Ἀλέξιος τῆ ὠμίλησεν. Ἐπίστευσε ταύτας χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ὦσιν. Ἐξ ὧν ὁμως τῶν εὐτυχῶν ἄς ὁ νεανίας τῆ ὑπεσχέθη, μία μόνη ἐνησχόλει ταύτην: ἡ μετ' αὐτοῦ συμβίωσις! Αὐτῆ ἦτο ὁ ὦ-

κεανός εις δὸν ὄλαι αἰ ἄλλαι χαραι ἐπνίγοντο. Αἰφνιδίως ἠσθάνθη ἐκυτὴν ἀπελευθερωθεῖσαν τῶν καταπιεζουσῶν αὐτὴν ἀγωνιῶν καὶ ἡ ἰσχὺς τῆ ἐπανήλθεν.

Ἐπιθυμῶσα τότε κίνησιν καὶ ἐλευθερίαν, ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πυργίσκου ἐν ᾧ κατόκει.

Ἡ πλημμύρα νύξανε πάντοτε καὶ οἱ μυκηθμοὶ τοῦ ποταμοῦ Νέβα ἐγίνοντο ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν φοβερώτεροι. Ἐπίστευέ τις ὅτι προσήγγιζε στρατεύμα τι ἀσιατικόν, οὐτινος τὰ βήματα ἕκαμον τὴν γῆν νὰ τρέμη. Ἡ βροχὴ εἶχε παύση, ἀλλὰ ψυχρότατος ἀνεμὸς ἤρξατο νὰ πνέη. Τὰ κύματα ἐπεσφρεύοντο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ φρουρίου ὅπερ, κεκλιμμένον ἐπὶ τοῦ βράχου του μὲ τοὺς ὑψηλοὺς πυργίσκους, του ὁμοίαζε πρὸς πλοῖον πλαγίως ἀνατραπέν.

Ἡ Λευκὴ ἐπὶ μακρὸν ἐθεώρησε τὸ θέαμα τοῦτο, χωρὶς νὰ ταραχθῆ. Ἡ πλάσις ἐντὸς ἡμῶν μόνον ὑπάρχει, καὶ τὰ αἰσθηματὰ μας μόνον καθιστῶσι ταύτην εὐθυμον ἢ σκυθρωπὴν. Ὁ ἀπειλητικὸς τῶν ὑδάτων ῥόχθος ἐδουαλίζεν ἡσύχως τὸ ὄνειροπόλημά της· ἐκαθέσθη ἐπὶ πυροβόλου, ἔμπροσθεν κενῆς ὀπῆς. Ἡ ἄβυσσος ἐβρυχάτο κατῶθεν· ἐν βῆμα, μία κίνησις καὶ θ' ἀπώλετο! Ἄλλ' εὐρίσκετο εἰς ὄραν ἐξ ἐκείνων τῶν ἐμπιστευτικῶν καθ' ἣν μᾶς φαίνεται ὅτι ἂν πέσωμεν εἰς τὴν ἄβυσσον ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δώσῃ αἰφνιδίως πτερὰ ἵνα σωθῶμεν.

Ἐμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μέχρις οὗτου ἡ νύξ ἐπῆλθε. Κρότος βημάτων ἀπέσπασε ταύτην αἰφνιδίως ἐκ τοῦ ὄνειροπολήματός της. Ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε τὸν Ἰβάν παραπλεύρως αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠγέρθη μετ' ἀποτόμου κινήσεως. Σπανίως εἶχεν ἰδῆ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ πάντοτε δυστύχημα ἠγγελεν. Ὁ Ἰβάν, χαιρετίσας μὲ τὴν ἀγέρωχον ταπεινότητα ἥτις τῷ ἦτο συνήθης, ἐμειδίασε ἀνεπαίσθητως ἰδὼν τὴν χειρονομίαν ἐκείνην τῆς φρίκης.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς ἡ μεταλλικὴ εὐστάθεια ἕκαμε τὴν νεαρὰν γυναῖκα νὰ τρέμη, δὲν θὰ ἐτάρασσε ποσῶς τὴν μόνωσίν σας, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τοῦ Ἀλεξίου τὸ ἀπῆτει.

Καὶ θεωρῶν περίξ αὐτοῦ·

— Ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου; προσέθηκε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Λευκὴ.

— Καὶ θὰ ἐπανεῖλθῃ αὐριον;

— Πῶς! τὸ εἰξεύρετε; . . .

— Τὰ πάντα εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ὁ Ῥώσος παρατηρῶν ταύτην ἀσκαρδαμυκτί.

Ἐκείνη ἠγείρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκτεπληγμένη.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, εἶπεν.

— Ὁ Ἀλέξιος δὲν σὰς ἀνήγγειλε προσεχῆ ἀπελευθέρωσιν; . . .

— Τίς σὰς εἶπε; . . .

— Καὶ εἰξεύρετε διὰ τίνων μέσων ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν;

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη; ἐφέλλισεν ἡ Λευκὴ ἐστενωχωρημένη.

— Διότι ἡ ζωὴ τοῦ Ἀλεξίου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ταύτης, κυρία.

— Ἡ ζωὴ τοῦ! ἐπανελάβεν ἐκείνη μετὰ πεφοβισμένης ἐκπλήξεως.

— Ἄγνοεῖτε λοιπὸν τὸ σχέδιόν του; ἠρώτησεν ὁ Ῥώσος.

— Τὸ ἀγνοῶ . . .

— Ἡμῶν βέβαιος. Σὰς ἐλάλησε μόνον περὶ ἐλευθερίας, περὶ συμβιώσεως . . .

— Ναί.

— Καὶ δὲν σὰς εἶπε τίποτε περὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους δυνατὸν νὰ διατρέχῃ.

— Οὐδέν. Ἀλλὰ ποῖοι εἰν' αὐτοὶ οἱ κίνδυνοι, Θεέ μου! Τί θέλει;

— Θέλει μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ν' ἀνακηρυχθῆτε αὐτοκράτειρα ἐν Πετροπόλει.

— Ἐγώ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ ἐκτεπληγμένη.

— Ὑμεῖς, κυρία. Ἐλήφθησαν τὰ μέτρα καὶ οἱ συνωμῶται εὐρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των. Πᾶς ὅστις θέλει ἀντιστῆ θὰ φρονεθῆ, καὶ ὅστις ὑποκύψῃ θέλει φυλακισθῆ. Ὁ ἐραστής σας εἰν' ἀρχηγὸς καὶ θέλει δώσῃ τι σημεῖον.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἡ Λευκὴ. Θέλετε νὰ μὲ ἐξαπατήσητε καὶ νὰ μὲ φοβίσητε.

— Δύνασθε τὰ πάντα νὰ μάθητε παρὰ τοῦ Ἀλεξίου αὐτοῦ, ὅταν αὐριον ἔλθῃ.

— Ἀλλὰ σεῖς ποῦ τὰ ἐμάθατε;

— Ὁ Ἰβάν ἐμειδίασε.

— Παρετήρησα καὶ εἶδον, εἶπε.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ κάμητε τὸ μυστικὸν τοῦτο;

— Σεῖς πρέπει ν' ἀποφασίσητε.

— Ἐγώ;

— Μάλιστα, κυρία. Τὸ σχέδιον τοῦ Ἀλεξίου εἰν' ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ, διότι δὲν τὸ ὑποπτεύω μόνος ἐγώ. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι ἀδύνατοι, καὶ γνωρίζω πολλοὺς ἀνάνδρους ἀναμένοντας τὴν ἐσχάτην ὥραν ἵνα προδώσωσιν ἀτιμωρητί. Ἄν τοῖς δοθῆ δὲ καιρὸς ἵνα ὀμιλήσωσιν, ὁ Ἀλέξιος παρασύρει τὸν Γρηγόριον εἰς τὴν πτώσιν του καὶ οἱ Ὀρλώφ καταστρέφονται.

— Καὶ πῶς νὰ ἐμποδίσωμεν; . . .

— Εἰδοποιούντες τούτους. Ὁ Γρηγόριος θὰ μάθῃ τὰ πάντα, θὰ καταγγεῖλῃ ὀϊδίος τὸν ἐνοχον καὶ θὰ τιμωρήσῃ.

— Ἀτιμία! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ μετὰ φρίκης.

— Εἶναι ἀνάγκη, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως ὁ Ἰβάν, ἡ δύναμις τῶν Ὀρλώφ ὑπάρχει εἰς τοῦτο, ὅτι πρέπει νὰ θυσιασθῆ ὁ βραχίων ἵνα σωθῆ ἡ κεφαλὴ.

— Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀδελφός θὰ παραδώσῃ τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν δῆμιον . . .

— Ἐκτὸς ἂν ὑμεῖς καταστήσητε τὴν θυσίαν ταύτην ἀνωφελῆ, καταστρέφουσα τὴν συνωμοσίαν.

— Ἄ! τί πρέπει νὰ πράξω διὰ τοῦτο; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ. Ζητήσητε, διατάξατε, εἶμαι ἐτοίμη. Τί θέλετε παρ' ἐμοῦ; Πρέπει νὰ διακηρῶν ὅτι παρκαίτομαι τῶν ὡς ἐκ τῆς γεννήσεώς μου δικαιωμάτων μου;

— Ὁ Ἰβάν ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Θὰ εἶπουν ὅτι ἡ διακήρησις αὕτη ἀπεσπάρθη διὰ βίας.

— Ἐκδιώξατέ με λοιπὸν! Πέμψατέ με μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς ἔρημον.

— Καὶ ἂν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου μεταβῆτε, κυρία, τὸ ὄνομά σας καὶ μόνον θ' ἀρκέσῃ ἵνα συνενῶ τοὺς δυσηρεστημένους.

— Θεέ μου! τί νὰ πράξω τότε; κρύψατέ με ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων, κηρύξατε τὸν θάνατόν μου! . . .

— Οἱ συνωμῶται τότε μόνον θὰ παραιτηθῶσι τῶν σχεδίων των, ὅτε θὰ ἴδωσι τὸ πτώμά σας! . . .

Ἡ Λευκὴ ὑπεχώρησεν.

— Ἄ! ἐννοῶ, εἶπεν ὠχρῶσα, αὐτὸ θέλετε;

— Ὁ Ἀλέξιος σὰς ἀγαπᾷ, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰβάν ἡσύχως, καὶ δὲν θὰ παύσῃ ἐπιθυμῶν τὴν ἀπελευθέρωσίν σας, καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ θὰ συνωμοτῆ. Εἴσθε ἡ αἰτία τῆς συνωμοσίας καὶ αὐτὸς τὸ ὄργανον. Πρέπει νὰ συντριβῆ τὸ ὄργανον ἢ ἡ αἰτία νὰ χαθῆ.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ Λευκὴ διὰ τρομῶδους φωνῆς, ἐν ὅσῳ ἐγὼ ζῶ, θὰ ἦναι ἐχθρὸς σας καὶ οὐδέποτε ἐχθρὸς τῆς Αἰκατερίνης μένει ἀτιμώρητος. Ἀλλὰ διατί νὰ ἔλθῃτε νὰ μὲ ἀναζητήσητε εἰς τὸ καταφύγιόν μου; Ἐζῶν ἀφανῆς καὶ εὐτυχῆς, διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ ὄνομά μου, ὑμεῖς δὲ μ' ἐξανγκάσατε νὰ τὸ εἶπω. Μὲ ἀπεσπάσατε ἀπὸ τῆς πατρίδος μου, μ' ἐνεκλείσατε ἐντὸς φυλακῆς, μὲ ἀπεχωρίσατε ἐκείνου, τὸν ὁποῖον παντὸς ἄλλου ἀγαπῶ. Οὐδὲ ὅπως παρεπονέθη, ἔκλαυσα τόσον σιγὰ ὥστε οἱ δεσμοφύλακες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὲ ἀκούσωσι καὶ ὅμως ὕστερον ὄλων αὐτῶν δὲν εἴσθε ποσῶς εὐχαριστημένοι! Τώρα ἔρχεσθε νὰ ὀπλισθῆτε ἐναντίον μου διὰ τοῦ ἐρωτός μου καὶ νὰ μὲ διατάξῃτε ν' ἀποθάνω, ἵνα σώσω τὸν Ἀλέξιον! Ἄ! ἡ γέννησις μου λοιπὸν εἶναι μέγα ἔγκλημα, ἀφ' οὗ μοὶ ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω;

Τὰ δάκρυα διέκοψαν τὴν Λευκὴν. Ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ὁ Ἰβάν ἔλυσε τέλος τὴν σιγὴν.

— Τί ἀποφασίζετε, κυρία; ἠρώτησεν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκίρτησε καὶ ἐπ' ὀλίγον ἔμεινεν ὡς κατεχομένη ὑπὸ ἀπέλπιδος ἀβεβαιότητος. Ὑπεννικῶσα ὅμως τὴν συγκίνησιν της διὰ ταχέος καὶ θαρραλέου ἀγῶνος, ἠγείρε τὸ δακρυροοῦν ἔτι πρόσωπόν της καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἰβάν τῷ εἶπε μετ' ὑψηλῆς ἀποφάσεως·

— Σὰς ζητῶ δύο ἡμέρας μόνον. Τότε θὰ μάθητε τί πρέπει νὰ πράξῃτε.

— Μετὰ δύο ἡμέρας λοιπὸν! ἀπεκρίθη ὁ Ῥώσος ὑποκλιθεῖς.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

Παροράματα. — Ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, σελ. 102, στήλη 2, στίχ. 66, ἀντὶ ὁ καιρὸς ἀνάγνωθι ὁ κηρὸς. Καὶ ἐν σελ. 108, στήλη 3, στίχος 16, ἀντὶ Σαμουὴλ ἀνάγνωθι Συμμεῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

ΕΝ ΨΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΘΕΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΥΠΟΥ Κ. Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

Εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.